

"השם" ולא "אדושם": אגב הדברים מעירים הפוסקים (ט"ז ומקו"ח שם), כי מכאן יש ללמוד, שהמבקש להזכיר את הקב"ה תוך המנעות מאמירת שמו, יאמר "השם" ולא "אדושם", כפי שהיה שגור בעבר בפי ההמון.

בנייה באמירת סדר העבודה: לסיום נזכיר מדברי גדולי הדורות על חשיבות "סדר העבודה": "ראוי לכל בר דעת ללמוד את סדר העבודה... והיודע ומכוון ביה, בוודאי כי נרצה לו לכפר עליו" ("מזהב ומפז" עמוד ס"ג בשם חמ"י ח"ד צ"ב בשם הרמ"ק). בספרים הקדושים גם מובא, כי יש לבכות בעת אמירת סדר העבודה ולאמרו בהתעוררות נפשית גדולה, תוך זכירה כי נעדרנו את כל אלה מעת חרב עלינו בית מקדשנו (ראה "מזהב ומפז" שם עמ' ס"ז-ס"ח ליקוטים רבים מספרי האחרונים בזה).

דף לז/א על שני השעירים גורלות

הצוואה שהגר"מ מאיר שפירא זצ"ל ניסה לפענח

מילה אחת שנעדרה מצוואה שהותיר אחריו יהודי, חוללה סערה באחת מקהילות ישראל.

"מעילים לספרי תורות": יהודי תמים וישר שחש כי קרב קצו, כתב צוואה לבניו בזה הנוסח: "בכל יום היארציית שלי, יתנו מעזבוני מעילים לספרי תורות שבבית הכנסת".

שני מעילים או מעיל אחד: חיש מהר נודע לגבאים על הצוואה, ולא חלף זמן רב עד שהתפתח נידון בין בני הנפטר לבין גבאי בית הכנסת. הבנים טענו, כי אביהם הורה לתת בכל שנה "מעילים לספרי תורות", היינו: מעיל לכל ספר תורה. לעומתם טענו הגבאים, כי האב הורה לתת "מעילים לספרי תורות", היינו: שני מעילים לכל ספר תורה...

האב כבר לא היה בין החיים, והגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל, מייסד וראש ישיבת "חכמי לובלין" ומחולל "הדף היומי", הביע את דעתו בנידון (שו"ת "אור מאיר" ס"ג), ובתשובתו ניכרת גאונותו ושליטתו במרחבי הש"ס, כאשר הביא ראיות וסימוכין לכאן ולכאן, בין היתר מסוגייתנו. תשובתו זו יפה במיוחד, משום שהוא מטביל את עטו על פני סוגיות שונות, טועם מכל אחת מהן ומדלג אל הסוגיה הבאה.

חובת הבנים לציית לצוואת אביהם: נציין, כי במאמר זה איננו דנים בהגדרת מהות חובת הבנים לציית לצוואת אביהם - בנידון זה קיימת מחלוקת אחרונים (עיין "שולחן ערוך" חו"מ ס' רנ"ב בש"ך ס"ק ז' וב"פתחי תשובה" שם ס"ק ג' בשם שו"ת רעק"א. ראה בהרחבה ב"מאורות הדף היומי" גיטין טו/א מאמר "צוואת האדמו"ר מסדיגורא זצ"ל") - אלא נדון בביורו דבריו של האב, מה היתה כוונתו.

הלך אחר לשון בני אדם: טרם ניגשים לביורו נידון שכזה יש להקדים יסוד חשוב. קיים כלל בנדרים, "הלך אחר לשון בני אדם". כלומר, אם מתעורר ספק כיצד יש לפרש משפט מסויים שנאמר על ידי אדם, מכריעים על פי הלשון הרווחת בין בני אדם. ברם, במקרים בהם לא ניתן להכריע באופן זה, הולכים אחר לשון התורה. כלומר, אם מצאנו בתורה לשון מסוג זה, נפרש את דבריו כפי שפירשו חכמים את דברי התורה.

ומכאן לדבריו של הגר"מ שפירא זצ"ל. לכאורה, קיימת הוכחה ניצחת מסוגייתנו. בגמרתנו נאמר על הפסוק (ויקרא טו/ח) "ונתן אהרן על שני השעירים גורלות" - "יכול יתן שניים על זה ושניים על זה? תלמוד לומר, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל". כלומר, אלמלא היתה התורה מוסיפה ומדגישה "גורל אחד", היה עלינו לפרש את הפסוק "על שני השעירים גורלות", כי על כל שעיר יש לערוך שני גורלות.

אמור מעתה, כשם ש"שני השעירים גורלות" הם שניים לכל שעיר, כך "מעילים לספרי תורות", הם שני מעילים לכל ספר תורה. הלא כן?

הקשר בין מתנות לאביונים לשעירי יום הכיפורים: ובכן, מתברר כי כבר גדולי הפוסקים התייחסו לדרשה זו בגמרתנו, לגבי... מתנות לאביונים ביום הפורים. מה למתנות לאביונים ולשני השעירים של יום הכיפורים? הסכיתו ושמעו.

במגילת אסתר נאמר (אסתר ט/כב), כי יש לתת "משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים". לאחר לימוד גמרתנו עולה, לכאורה, כי יש לתת שתי מתנות לכל עני, כשם שללא גילוי מפורש, היינו עורכים שני גורלות לכל אחד משני השעירים. מדוע, איפוא, נפסק להלכה (או"ח סי' תרצ"ד), כי יש לתת שתי מתנות, אחת לכל עני?

את ההשוואה בין שני השעירים לבין מתנות לאביונים הציב ה"פרי חדש", והוא גם המסביר כי קיים הבדל דק אך ברור בין לשונות הפסוקים. המילה "מתנות", היא בלשון רבים, ומיעוט רבים - שניים. כך גם המילה "גורלות".

מעתה, לגבי מתנות לאביונים נאמר בפסוק "ומתנות" - שניים, "לאביונים". כלומר, יש לחלק שתי מתנות בין שני אביונים. אולם, בפסוק העוסק בשעירים הוקדמו השעירים לגורלות, "ונתן על שני השעירים - גורלות". לו היה כתוב "ונתן גורלות על שני השעירים", מעצמנו היינו יודעים, כי "גורלות" הם שניים, ואם יש לתתם על שני השעירים, הרי גורל אחד לכל שעיר. ברם, אחר שנכתב "ונתן על שני השעירים

"אבל על גמרא? מותר ככה? בטוח שמותר? הרי הגמרא היא החשובה לנו ביותר... גמרא!!!

מגיד השיעור הבין, כי אין מתפקידו לענות על השאלה. הוא עד למעיין חיים המפכה בנפשו של היהודי. תוך ימים אחדים נקשרה נפשו בנשמת הגמרא, עד שהפך למגן על כבודה ולוחם למענה.

ללא מילים. ללא הסברים. עשרה ימים של השתתפות בשיעור הדף היומי עשו את שלהם. המאור שבתורה.

הרב מגיד השיעור, שהביא את המעשה לדיעתנו ציין, "כמובן שניסיתי שוב להעמיד את הדברים על דיוקם ההלכתי. הוא שמע ונפרד בהדרת כבוד. לא נראה היה שהשלים לחלוטין עם הדברים.

ואולי טוב לו שכך. אשריו לו, שהדברים לא מתיישבים על לבו הנסער... ונפשו קשורה בנפש.

* * *

ומכאן למעשה מרטיט שסיפר הגאון ר' אורי ויסבלום שליט"א.

הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל, היה מפורסם ביגיעתו בתורה. מסופר עליו, כי שבעים פעמים למד את מסכת יבמות עם החברותא, הגאון רבי מיכל טיקוצ'ינסקי זצ"ל, בבית הכנסת חורבת רבי יהודה החסיד. עם סיום הפעם השבעים, הציע החברותא לעבור ללמוד מסכת אחרת, אך רבי צבי פסח השיב לו, "עכשיו? כשהתחלנו לקבל טעם במסכת?... וכך המשיכו ללמוד את מסכת יבמות עד שסיימה מאה פעמים. או-או עברו למסכת אחרת..."

ביום מן הימים אירע אסון מחריד במשפחתו של רבי צבי פסח. ילדתו נלקחה לבית עולמה. הצער ניסר בעצמותיו ושיבר את נפשו, עד שבני המשפחה חששו לבריאותו.

כאשר שבו בני המשפחה האבלה לביתם, ניגש הגאון אל ארון הספרים, שלף כרך גמרא מהוה מן המדף, והחל ללמוד, כפי שידע הוא ללמוד, בחשק ובטעם, בהנאה ובהתלהבות.

בני המשפחה חששו, כי צערו הרב גרם לו שישכח כי במצבו אינו ראוי ללמוד. אבלים אסורים בלימוד תורה. ניסו לרמוז לו, לומר משווא, אך הוא שקוע בתוככי הסוגיה, אינו שומע מאומה.

במשך חצי שעה שהו בני המשפחה במתח רב, מה אירע לראש משפחתם. והנה, קם רבי צבי פסח ממקומו, סגר את הגמרא, והתיישב על הארץ כמנהג אבלים.

הביטו בו בני המשפחה, והוא הביט בהם, ולמראה ארשת פניהם התמהמה הסביר ברטט: בשעה שנכנסתי לבית הרגשתי כי ליבי עומד להקרע לגורים. סכנת נפשות אמיתית ריחפה עלי. חשתי כי איני מסוגל לשאת את הצער הנורא על אובדן ילדתי תמת.

קולו של הגאון האבל נישא ברמה כבת קול, "הרי תורת ה' תמימה - משיבת נפש!!! המבינים אתם, יקירי? הרגשתי כי אני מוכרח לייצב את מצבי על ידי לימוד דף גמרא. עזרה ראשונה. למדתי דף גמרא, ותחי נפשי. חלפה הסכנה, ועתה הנני ככל אבל שאינו ראוי ללמוד.

ונפשו קשורה בנפשה.

.....
המעוניין לזכות את הרבים בסיפור מעניין, או עבודה מרתקת שניתן ללמוד ממנה מוסר השכל, מוזמן לפנות למערכת מאורות הדף היומי, ואנו נפרסם זאת בע"ה בסדר זה.
כתובתנו: ת.ד. 3446 בני ברק. פקס: 03-570-67-93
mendelson@meorot.co.il
.....
בברכת התורה העורך

מענה לשון

דף לה/ב עלו ומצאו עליו [על הלל הזקן] רום שלש אמות שלג **פרקוהו** והרחיצוהו וכו"ו **פריקה ופורקן** לשני השמות שבכותרת יש שורש אחד (פ"ר"ק), אך משמעות שונה במעט:

גורכות", הפירוש הוא, כי על כן אחד משני השעירים יוטלו שני הגורכות, וכפיכך נזקקה התורה להדגיש "גורל אחד".

שב רבי מאיר שפירא אל צוואת מעילי ספרי התורה, התבונן בה ומצא כי לשונה הוא: "מעילים" - לשון רבים, "לספרי תורות" הרבים. אך לא שני מעילים לכל אחד מספרי התורה, שהרי לא אמר "לספרי התורות מעילים".

רבי מאיר שפירא ממשיך ועובר בין סוגיות שונות בתלמוד, ומוצא בהן צדדים לכאן ולכאן, ולבסוף הכריע, כי גם אם לא ניתן להוכיח ולהכריע את הדין, הרי ספק יוותר בידינו, ומפני הספק אין מוציאים ממומן מן הבנים, שהרי הם מוחזקים בו.

דף לגא אין מעבירין על המצות

אין מעבירין על המצוות - שתי החלות של שבת קדש

"אין מעבירין על המצוות".

כלל מפורסם זה עורר נידונים הלכתיים רבים בנושאים שונים, ובמאמר זה נתמקד ב"לחם משנה" של שבת קודש.

הכלל "אין מעבירין על המצוות" קובע, כי כאשר מזדמנת אפשרות לקיום מצווה, אין לנוטשה, אף לא מתוך כוונה לקיימה מאוחר יותר בחפץ אחר או במקום אחר. הדברים אמורים הן לגבי עזיבת המצווה כדי לעסוק בדבר חולין (פסחים סד, ראה טורי אבן מגילה א,ו), והן לגבי עזיבת המצווה כדי לעסוק במצווה אחרת. כך אנו נוהגים בכל יום בנרותיק הטלית והתפילין, שיש להניח את הטלית קרוב לפתח הנרתיק, כדי שבעת הכנסת היד לנרתיק, נפגוש בטלית תחילה, שאותה צריכים ללוש לפני התפילין. והיה אם ידו של אדם תתקל תחילה בתפילין ובכל זאת יניח את הטלית, הרי הוא מעביר על המצוות, על מצוות תפילין (ישולחן ערוך" או"ח סי' כ"ה סעי' א').

הכלל "אין מעבירין על המצוות" תקף גם לגבי אותה מצווה עצמה, שיש לקיימה במקום הראשון שבו ניתן לקיימה, ולא לדחות את קיומה למקום אחר (מנחות סד/ב ועיי' תוספות מגילה ו/ב ד"ה "מסתבר" בשם ר"מ, "ברכי יוסף" או"ח סי' כ"ה, ועיי' "מגן אברהם" או"ח סי' קמ"ז ס"ק י"א). וכגון, הקוצרים תבואה עבור מנחת העומר (הקרבן בטי"ז בניסן), קצרו מהשעורים הקרובים לירושלים, מפני שני טעמים, ואחד מהם הוא, ש"אין מעבירין על המצוות".

מדוע בוצעים את החלה התחתונה? לאור כלל זה יש לברר את המובא ב"שולחן ערוך" (או"ח סי' רע"ד סעי' א'), כי בשבת קודש, עת מברכים "המוציא" על שתי חלות, יש לבצוע את התחתונה. לכאורה, מאחר שהחלה העליונה קרובה יותר, יש לקיים בה את המצווה ולבצוע אותה. שאלה זו מעלה הב"ח (טור סי' רע"ד) הכותב: "ואני תמה, שיעבור על דין התלמוד דאין מעבירין על המצוות".

הסברים רבים נאמרו בדבר, להלן שניים מהם.

להקריב את החלה התחתונה: ה"ט"ז כותב, כי ניתן לפתור את השאלה באופן פשוט, על ידי שיניח את החלה התחתונה כשהיא קרובה אליו יותר מהחלה העליונה. כך, מלכתחילה יש לבצוע על התחתונה, ואדרבה, אם יבצע על העליונה יעבור על "אין מעבירין על המצוות"...

להחליף את החלות לפני ברכת המוציא: ה"מגן אברהם" (סי' רע"ד ס"ק א') כותב, כי בשעת הקידוש יניח למעלה את החלה אותה ברצונו לבצוע, ורק בשעת המוציא יחליף ביניהן. ככל הנראה כוונת דבריו היא, שאף על פי שכעת בוצע על התחתונה, אינו עובר על "אין מעבירין על המצוות", לפי שזו כבר היתה העליונה וחלה החובה לקיים בה את המצווה. **העובר למצווה אחרת, יחזור לראשונה?** ראוי לציין, כי סברה זו נתונה בויכוח סוער בין הפוסקים, אם אכן, אדם שנהג שלא כדן והתחיל בעשיית המצווה השנייה, ישוב לקיים את הראשונה. יש סוברים, כי אחר שחל דין לקיים המצווה בחפץ מסויים, בו תקויים המצווה, גם אם לאחר מכן נתקל האדם בחפץ אחר קרוב יותר ("טורי אבן" שם). ויש חולקים, כי לעולם הולכים אחר רגע קיום המצווה ("דברי מלכיא"ל סי' ח').

א. המשמעות המוחשית של שורש פ"ק בבניין קל/פעל היא הסרת משא, הורדת ג'טל, כמו במצות "פריקה וטעינה". במשמעות זו רווח שורש זה הן בלשון התורה ("יִפְרְקֶתָּה עֲלוֹ מַעַל צְאֲרָךְ"; בראשית כז/מ) והן בלשון המשנה ("מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה לִפְרוֹק"; בבא מציעא פ"ב מ"ו).

ב. מפריקת "עול" מוחשי - התפתחה משמעות מופשטת לשרוש זה: "פריקת עול" במובן של יציאה משעבוד. מובן מופשט זה איננו בלשון התורה, כי אם באיכה (ה'ח: "יִפְרַק אִין מִיָּדָם") ובתהלים (קל/כד: "יִפְרְקֶנּוּ מִצְרֵינֵנוּ"; עיי' בפירושו רי"ד ומצודת ציון), וכן בארמית שבדניאל ד/כד: "וחטאך בצדקה פִּרְקֵי". בשם "פורקן" מתרגם אונקלוס את המלים: "ישועה" (בראשית מט/ח), "פדות" (שמות ח/ט) ו"גאולה" (ויקרא כה/כד). שם זה מוכר מתפילותינו, הן בלשון הקודש, כגון: "על הנסים ועל הַפְּרָקֵינוּ", והן בארמית, כגון: "יקום פִּרְקֵינוּ", ובקדוש בחלק מהנוסחים: "ויצמח פִּרְקֵינָה", ו"פִּרְקֵנָא".

בסיפור המעשה על מסירת נפשו של הלל הזקן ללימוד התורה (דף לה/ב), מסופר כי בעלותם לגג בית המדרש, מצאו על הלל שלג בגובה שלש אמות, ו"פרקוהו". פועל זה, המורכב מ"פרקו" + "הו" (= "כינוי מושא חבור"), ניתן לפרשו בשני האופנים הנ"ל:

א. פרקוהו = פרקו ממנו, היינו הורידו את השלג מעל גבי הלל.

באופן זה מפרש רש"י: "פרקוהו. פירקו משוי השלג מעליו".

ב. פרקוהו = פרקו אותו, היינו הושיעו את הלל ופדו אותו מהצרה. לפי פירוש זה, הסימות "הו" מתפרשת בדומה לחברתה שבבועל הסמוך "והרחיצו+הו" = והרחיצו אותו, את הלל.

להערות ורעיונות נוספים, ולקבלת תוספות:

ת. ד. 3446 או דוא"ל

frank@geronimedia.net

פנינים

דף לה/ב הלל מחייב את העניים רבי אליעזר בן חרסום מחייב את העשירים **המהר"ם שיק מחייב** במעמד פתיחת הזמן בישיבתו, עמד המהר"ם שיק זצ"ל, גדול דורו, ונשא את הדברים הבאים בפני תלמידיו. בגמרא נאמר, כי הלל מחייב את העניים ורבי אליעזר בן חרסום מחייב את העשירים. ... **ואני** מחייב את חלושי התפיסה; בתחילת לימודי לא הבנתי דבר, עיתים חזרתי על לימודי ארבעים פעמים. התפללתי להקב"ה ואמרתי: הלא לא פטרת את חלושי התפיסה מלימוד תורתך, חנני, אפיא, והאר עיני בה! היום, סיים בעוונה, אומרים שכבר יודע אני ללמוד...

דף לגא/ה המהלך לימין רבו הרי זה בור

חובה לישא וליתן לפלפל ולהקשות

ביאר רבי שמואל ערנפלד, ה"חתן סופר": המהלך לימין רבו, הוא זה שהוא לצד רבו, מהנהן בראש על כל דבר שהוא שומע מרבו, אינו טורח לברר, להקשות וליישב בכדי להחכים ולהתחדד. **לא** זו הדרך. עליו לברר ולהקשות את שאינו מבין, כי מכח המשא והמתן מתבררת השמועה היטב...

דף לח/ב ואין מלכות נוגעת בחברתה כמלוא נימא [רש"י: משהגיע זמן המלכות לפלפל... לא יאחר זמן כמלוא נימא]

בדיק בזמן הקצוב

מעשה בחתן שעמד תחת חופתו והתכוון לקדש את כלתו. לפתע נפלה הטבעת ארצה, והדבר גרם עיכוב הקידושין. חשש החתן שמא סימן רע יש בכך. אמר לו הגרי"ז מבריסק: אין הדבר כלום. פשוטם של דברים שהזמן שנקצב משמים עדיין לא הגיע ואילו אתה מיהרת מעט, ולפיכך היה עליך להתעכב... הכל היה בזמן שנקצב ואי אפשר להקדים או לאחר כמלוא נימא...

הודעה חשובה

בעקבות הביקוש הרב הודפסה בנפרד מהדורה מיוחדת של

"המאור המבואר"

על מסכת יומא

תמונות צבעוניות בתלת מימד להמחשת הסוגיות

לפרטים והזמנות: 1700-500-151

להפוך את החלות לאחר הרמתן: קיימת אפשרות נוספת להבין את דברי הי"מגן אברהם, כי אכן יסמן לבציעה את החלה העליונה, ובשעה שמרים את שתי החלות כדי לברך עליהן, יהפכן, כך שהעליונה תהיה התחתונה, וכך יברך עליהן. טעם הדבר, לפי שכאשר החלות בידינו, אין נחשבת אחת מהן קרובה יותר לקיום המצווה, כפי שאנו אומרים על החלות הנמצאות על השולחן, שהעליונה קרובה יותר. [עייין בספר "עבודת מקדש" מנחות סדב, וזו דעת ה"משנה ברורה" שנקט בסי' כ"ה ס"ק ה' כדבר פשוט, שאינו חוזר למצווה הראשונה, וכאן ציטט את דברי הי"מגן אברהם].

דף לה/א מאי פרוה אמגושא

לשכה בבית המקדש שנקראה על שם מכשף

אחת מן הלשכות בבית המקדש, כונתה "לשכת בית הפרוה". את פשר הכינוי מסבירה הגמרא, "מאי פרווה? אמגושא". כלומר, פרוה הוא מכשף שעל שמו קרוייה הלשכה. הפלא ופלא.

לגבי זהותו של מכשף זה רבו הדעות.

הלשכה נבנתה על ידי כישוף: הברטנורא (מדות פ"ה משנה ג') מפרש, כי פרוה זה בנה את הלשכה על ידי כישוף. אך פירושו לא התקבל על לבו של רבי יוס טוב הור, בעל התוספות יום טוב; היתכן שבבית המקדש יותירו על כנה לשכה שנבנתה באמצעות כישוף?!

פעולות הנדסיות מסובכות שנראו ככישוף: מפני כך מפרש בעל "תפארת ישראל" (שם, אות כ'), כי אין מדובר בכישוף ממש, אלא בגג לשכה זו היה מקווה לטבילה. אין אפשרות להטהר במקווה שמימיו שאובים, היינו, מים שהובלו אל המקווה באמצעות כלים, אלא רק במקווה שמים זרמו לתוכו מעצמם.

כאשר ממקמים מקווה במקום נמוך, אזי, מי גשמים נקווים אליו מן המקומות הגבוהים והמקווה מתמלא. ברם, כיצד ייקוו מים אל גג לשכת בית הפרוה? את הפתרון לכך מצא אדם שהשתמש באמצעים הנדסיים מיוחדים, כדי לגרום למים לטפס למעלה מעצמם. פעולותיו נראו יוצאות מגדר הרגיל, עד שכונה המקום 'פרוה' - כישוף.

מכשף שחזר בתשובה: בראשונים אנו מוצאים פירושים אחרים על אודות זהותו ופשר מעשיו של פרוה זה.

הרא"ש (שם) כותב, כי פרוה היה יהודי מכשף שבנה את הלשכה, לא באמצעות כישוף. אף מהמאירי (בסוגייתנו) משמע, כי פרוה היה יהודי שקלקל מעשיו ועסק בכישוף, אך לימים שב אל אלוקיו והיה ליהודי כשר, ועתה קדוש יאמר לו וניתן להעניק את שמו ללשכה שבנה.

מחילה תחת הר הבית: הרמב"ם (פירוש המשניות שם) כותב, כי פרווה היה גוי מכשף, שלא בנה את הלשכה כלל, אך היא נקראה על שמו, מפני מעשה מוזר ביותר שאירע עמו. המכשף נתקף בסקרנות עזה, לגבי פשר מעשיו של הכהן הגדול ביום הכיפורים בבית המקדש. לשם כך חדר המכשף ללשכה זו ונקב חור בכותל החוצץ בינה לבין העזרה, כדי לצפות בכהן, ולאחר שנתפס ונהרג כונתה הלשכה על שמו. יש ראשונים שאף כתבו, כי פרוה החל לחפור מחילה תחת הר הבית, כדי להגיע אל קדש הקדשים ולצפות בכהן הגדול בעבודתו שם. אך זממו לא יצא אל הפועל, והוא נתפס ספון במחילתו (רא"ש במידות שם, וכן יש לפרש בתוסי' כאן).

ומדוע נקראה הלשכה על שמו? בעל "שיח יצחק" (מובא ב"מזהב ומפז" עמי ל"ח) מדגיש, כי בכך חפצו חז"ל להודיע כי אסור בתכלית לראות את עבודת הכהן הגדול ביום הכיפורים.

לעילוי נשמת

הבחור **אהרון פרידמן** ז"ל
ב"ר אליעזר דוד יבדלחט"א
נלב"ע י"ג תמוז תשמ"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **אברהם** ז"ל
ב"ר ישראל שמעון ז"ל
נלב"ע עש"ק י"ג תמוז תש"ם
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

לעילוי נשמת

הר"ר **אהרון יוסף הכהן זקון**
AARON YOSEF ZAKON ז"ל
ב"ר יוחנן ז"ל נלב"ע י"ג תמוז תש"נ
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

לעילוי נשמת

הר"ר **ברוך טבצניק** ז"ל
בן ר' שבתאי ז"ל נלב"ע ט"ו תמוז תשנ"א
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

לעילוי נשמת

מרת **אלישבע שרה ארדן** ע"ה
בת ר' מאיר אליעזר ז"ל נלב"ע י"ח תמוז
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

IN MEMORY OF

הר"ר **אהרון יוסף הכהן זקון**
AARON YOSEF ZAKON ז"ל
ב"ר יוחנן ז"ל נלב"ע י"ג תמוז תש"נ
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י משפחת ריישער הי"ו
The Reischer family - ארה"ב

נותרו מספר תאריכים פנויים

- י"ד אלול > י"ד תשרי
- י"ז אלול > ט"ז תשרי
- כ"ז אלול > ט"ז תשרי
- כ"ח אלול > כ"ב תשרי
- ד' תשרי > כ"ח תשרי
- ה' תשרי > כ"ט תשרי
- י"ג תשרי > כ' חשוון

הקדם והנצח את נשמת יקירך ז"ל
שיום הזיכרון שלהם חל בחודשים אלול תשרי חשוון

בגמרא המיוחדת
מסכת סוכה "מהדורת גר תמיד"

בהוצאת מאורות הדף היומי הכוללת בתוכה עשרות תמונות בתלת מימד

עשרות אלפי גמרות מודפסות
ונלמדות לעילוי הנשמה
המונצחת בעמוד הגמרא

לפרטים והרשמה:

"מאורות הדף היומי" טל. 03-5775307 פקס. 03-7601020